

7. december 9.

Huszonnégy százalék

A szakszervezetek tevékenysége fővárosunk tömegsportjában

Örvendetesen sok szó esik mostanában a sport szerepéről, a rendszeres testedzés hasznáról. S hogy nem hiába, annak is egyre több jelét tapasztalhatjuk. Legutóbb a Szakszervezetek Budapesti Tanácsának ülésén például arról értesülhettünk, hogy fővárosunkban a hérből és fizetésből élők 24 százaléka vett részt az elmúlt év során a különböző sportakciókban. Gyakorlatilag ez azt jelenti, hogy a fővárosi üzemek, vállalatok és egyéb szakszervezeti munkahelyek dolgozói közül minden negyedik ember kapcsolatba került a sporttal.

Sok ez, vagy kevés? Lehet-e növelni a résztvevők számát? Ha igen, hogyan? Mennyi az ilyen jellegű sportolás egészségügyi haszna?

Ezekről a kérdésekről beszélgettünk Fördös Lászlóval, az SZBT titkárával és Bíró Gyulánéval, az SZBT sportügyekkel foglalkozó munkatársával.

Ötszáz sportcsoport

Bevezetőben Fördös László elmondta, hogy ez a huszonnégy százalék sok, ha a múltéhoz, vagy az országos átlaghoz viszonyítjuk, de kevés, ha az elérni remélt célt, a lehetőségeket vesszük figyelembe. Számszerű eredménynek tartják mindenkélt, hogy az utóbbi két évben, amióta hozzáfogtak azoknak a irányelveknek a megvalósításához, melyeket a SZOT elnöksége adott ki a sportegyesülettel nem rendelkező munkahelyek sportéletének fellendítése érdekében, 265-tel nőtt a tömegsportcsoportok száma. Ma már az ezerhétszáz budapesti munkahely közül 558-ban működik sportegyesület és 500-ban sportcsoport. Ezzel sikerült elérni, hogy a hérből és a fizetésből élők megközelítőleg kétharmada olyan munkahelyen dolgozik a fővárosban, ahol rendelkezésre állnak a testedzés feltételei.

— Ma már az a helyzet — tette hozzá —, hogy Budapest minden jelentősebb üzemeinek, vállalatának, hivatalának, sportegyesületének, vagy sportcsoportjának van. Különösen örülünk annak, hogy a sportegyesületek megszűntetésének évek óta tartó irányzatát (az elmúlt tíz esztendő alatt Budapesten 130 szakszervezeti jellegű sportegyesület oszlott fel) sikerült megállítani, a sportcsoportok számában pedig igazán jelentős változást értünk el. A szakszervezeti tömegsport fejlesztésének további feltételeit teremtettük meg azért, hogy együttműködési szerződést írunk alá a BTSH-val, egyre javuló munkaviszonyt alakítottunk ki a KISZ-szel, megerősítettük szakmai sportbizott-

ságainkat és meghonosítottuk mindentűt a tervszerű munkát.

Sikeres akciók

Kiszélestedtek és megszilárdultak tehát szakszervezeti vonatkozásban is a tömegsport szervezeti keretei. De folyamatos-e eléggé az üzemi sportélet ahhoz, hogy egészségvédelemről, testi épülésről beszélhessünk?

Erre a kérdésre Bíró Gyuláné adta meg a választ:

— Előre bocsátva, hogy igazán rendszeres sporttevékenységről még nagy általánosságban aligha beszélhetünk, mégis azt kell felelnem, hogy is: — is! Kétségtelen, hogy az olyan rendezvényeink, mint például az idén Verőcén rendezett ifjúsági kulturális és sporttalálkozó, vagy a lányok és asszonyok sportnapjai inkább propaganda értékűek, hiszen az egybegyűlt fiatalok jól szórakoztak és olyan élményekkel távoztak, amelyek a későbbiekben is sportolásra buzdítják őket. Egyáltalán, azt mondhatom, hogy a szakszervezetek sporttevékenységének ifjúságcentrikussága várakozáson felüli eredményeket hozott és a helyi szakszervezeti és KISZ-bizottságok példamutatóan egymásra tálláltak a közös munkában. A munkahelyek tömegtestnevelésének leginkább bevált formája a vállalati sportnapok rendszere, mert ezeket kiterjedt műhely-, osztály-, brigád- és ifjúsági versenyek előzik meg. Nem egy eseményről van tehát szó, hanem az olyan sportolási alkalmak sorozatáról, amelyek a testedzésen kívül jól szolgálják a közösségi érzés ápolását is.

A szakszervezetek közreműködésével rendezett tömegsporteseményekről részletes beszámoló készült. Ebből kiderül: az üzemek, a vállalatok, a szakmák egész sora rendezi meg évente a maga tömegsportversenyeit, amelyeket jól egészítenek ki az olyan kezdeményezések, mint például a szocialista brigádok tornája, a felszabadulási, kongresszusi, centenáriumi bajnokságok, a szakszervezeti turistatalálkozók, stb... Ahol ezek társulnak a munkahelyi sportakciók helyi küzdelmeivel, ott már szinte az egész esztendőt átíró sportprogramról beszélhetünk.

Értetlenség

Sokkal elégedetlenebbek a szakszervezetekben a munkahelyi testedzés térhódításának ütemével. Az ezerhétszázból jelenleg csak 161 munkahelyen végzik több-kevesebb rendszerességgel a munkaközi lazitó, pihenető, frissítő gimnasztikát.

— Sajnos, ebben a tekintetben nagyon nehezen haladunk — mondta Bíró Gyuláné. — Egy

kicsit úgy érezzük, hogy ma-gunkra is vagyunk hagyatva. A gazdasági vezetők közül még mindig kevesen értik meg ennek a mozgalomnak a jelentőségét. A munka folyamatában beálló zavaroktól tartanak. Szervezési problémák is bőven akadnak. Évente hetven-nyolcvan gyakorlatvezetőt képzünk ki, ám ez a létszám még a mai csekély igényeknek sem megfelelő, mert nagy a fluktuáció.

— Úgy gondolom, hogy tovább kell erősíteni a propagandát — szolt közbe Fördös László. — Ennek érdekében a szakszervezeti és a gazdasági vezetők részére kiadunk egy összegeztet a munkahelyi testedzés külföldi tapasztalatairól. Tanácsunk döntést hozott arra vonatkozólag is, hogy iskoláinkon, tanfolyamainkon kötelezővé teszi az órákói testednevelést. Reméliük, hogy ezzel is hozzájárulunk a szakszervezeti munka irányítóinak szemléletformálásához.

Áttételesen, de kiegészíti ezt a munkát az a tevékenység is, amit a szakszervezetek a szakmunkásképző iskolák és szakmunkástanuló kollégium sportéletének fejlesztése érdekében folytat. Jelenleg 20 fővárosi szakmunkásképző iskolában van órákói testednevelés, a kollégium fiatalja pedig szívesen vesz részt a részükre rendezett hat sportegyből és szellemi vetélkedőből álló összetett bajnokságban. A fővárosi tanács egvüttműködésével erősíteni igyeksznek az Egy üzem — egy iskola mozgalmat is, mert tudják, hogy az iskolákból kerülnek ki a jövő szervezeti dolgozói és szeretnék, ha az érkező fiatalok már olyan életvitelt alakítanának ki maguknak, amelyben szívesen foglal helyet a rendszeres testedzés is.

Csak összefogással

Sok figyelmet érdemlő részletekről esett még szó a beszélgetés során, melynek végén Fördös László hangoztatta:

— Szeretnénk sokkal többet tenni a dolgozók testkultúrájának fejlesztése érdekében. A problémát azonban a szakszervezetek önmagukban nem tudják megoldani. Ez csak az érdekelt szervek széles körű összefogásával lehetséges. Azt hiszem, hogy ebben a tekintetben jó úton haladunk, de a tempót gyorsítani kellene...

Megszívlelendő szavak, amelyek híven fejezik ki tömegsportunk fejlesztésének igazi lehetőségeit. Az együttműködés javítására van szükség, mert ez szolgálja igazán és egvaránt a szervezett dolgozók és az iskolákban az életre készülő fiatalok érdekeit.